

Издаван Недјељом.
Цијена:
За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
на годину 5 ф., на по год
3 ф., на четврт године 1 ф.
и 50 новчића.
За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франака, на по
године 10 франака, на чет-
врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата плаћа се у
класичким новчанима неоп-
редно администрација - Гл.
Присторца - на Цетиње, а
коже се и картом угул-
ном на пошту у Котор.
Должа плаћа се предпла-
ту. Редовно се не враћају.

За оглаше плаћа се по
реда 5 новчића. За оглаше вели-
ке и на дуже вријеме нама-
не.

Телеграми „Гласа Црногорца.“

ПИРОТ, 10 децембра (с л у ж б е о). Примирје закључено је и потписано јуче на основи ријешења међу народне војне комисије и трајаће до 1 марта 1886. Потписали су и пуномоћници Србије и Бугарске. Навиштање заузетог земљишта почеће српска војска. Дуж цијеле границе утврђен је неутралан појас од три километра између српске и бугарске војске. Углављено је да ратне странке неодложно назначе изасланике који ће се погађати о коначном миру.

СОФИЈА, 10 децембра. Књаз Александар јавља у дневној заповиједи својој војсци да је закључено примирје. Захваљује часницима и војницима на јунаштву и на лијепом понашању, признаје са захвалом да бугарска војска има на својим успјесима и побједама благодарити сталном старању рускога Цара за њу и прегалачком, примјерном раду својих руских учитеља.

ПАРИЗ, 13 дец. Скупштина је са 273 гласа против 267 примила кредит за министра војног те га је искала влада, а за тим је одобрила са 274 против 270 гласова цјелокупне кредите те их је влада захтијевала за наставак војевања у Тонкину.

Политички преглед.

Примирје је закључено, братска кра неће се више продијавати, те нити „гласови с бојишта“ могу умукнути; јер и ако још има гласова с оне стране гдје је до скоро било боја, јак боја више нема, те бојиште нема више дневног политичког значаја, остао му је само значај историјски.

„Ажанс Ава“ јавила је 5 дец. из Софије: „Овдје се разноси глас да је Аустро-Угарска вољна порадити код српске владе, да српска војска, ради задовољења бугарске осјетљивости, напусти видински округ. Ако се та вијест потврди, онда се може рећи, да је српско-бугарска задјевица свршена; јер овдје не сумњају, да би то задовољење бугарску владу тако расположило, да би се брзо могао учинити мир.“

Као што се види из брзојава на челу нашега листа, та се вијест потпуно потврдила, тако се и могло. Само што се, по свој прилици, стилизација примирјене погодбе тако удесила да се што мање истакне побједа једне стране над другом. Јер ако је прије српска влада мислила да мора одбити бугарско искање, по коме би морала прво српска војска опустити Бугарску, па тек онда да се закључи примирје, сад је могла пристати на то да се прво закључи примирје, па тек у смислу услова тога примирја да се прва српска војска макне из Бугарске, а за тим бугарска из Србије. У ствари, до душе, није никакве разлике, но гдје се тиче народне осјетљивости и чести, гдје хоће да не буде или да буде што мање понижења, има не малу важност и облик у коме се што изврши.

За који дан јамачно ће нам се већ јавити да су се састали обојани изасланици ради закључка коначног мира.

По упоредо с погодбама о миру почеће, по свој прилици, и поравнање и преговори о начину спојења Румелије с Бугарском.

Француски министар иностраних дјела, Фрејсине, написао је о тој ствари окружницу.

Г. Фрејсине разлаже опширно о промјенама те су наступиле у бугарску спљерну последије војних догађаја, и показује, да је сједињење Бугарске с источном Румелијом чврсто утврђено крвају те су је Бугари и Румелијоте у обрачу заједничке своје ствари прозвали на бојишту. Тим је створено ново стање, које не би било ни мудро ни наметливо испуслити из рачуна, бити би то годило успостави мира. На крају изјављује министар да би свака погодба била ништава која не би потврдила сједињење Бугарске с источном Румелијом под личном владом књаза Александра, но изак показује, да је врло важно, да Турска услијед тога нема повчане штете и да се цјелокупност њеног земљишта и војничке обраче ујемчи постављањем турских посада на Балкану.

Бечкој „Пол. Кореспонденцији“ пишу 2 дец. из Петербурга, да је руска влада сада промијенила своје мишљење у погледу ријешења источног заплета. Она је навршек била за одржање уговора, па и послје неуспјеха Србије. „Но како су на париградској конференцији њеке странке, које су одговорне за берлински уговор, тај уговор тако рећи напустиле и сама Турска као да је вољна одрећи се користи те јој тај уговор даје, онда се лако разумије да Русија не може више сама бранити берлинског уговора против свих осталих држава, кад се баш њена политика, послје крвавог и славног рата, тим уговором хтјела да оштети. У часу кад се берлински уговор напусти, мисли Русија да је у пуном праву радити свесвим слободна и почети преуђивати ствари са гледишта са свим новог. Ако дакле дође до добровољног напуштања берлинског уговора те се тај уговор подвргне прејначењу, онда се та превлачења, као што се овдје мисли, не би смјела извршити више на корист једне балканске државе но на корист друге, но без разлике у корист свих балканских држава, а наиме под условима који би одговарали духу уговора Св. Стеванског.“

Један бечки дописник „Шестер Лојда“, по свој прилици не далеко од бечког министарства иностраних дјела, налази да не смета толико Русија колко Порта уређењу источно-румелијског питања на новој основи, која би доликовала садашњим приликама. Тешко ће се Порта сложити да напусти своја права на источну Румелију стечена берлинским уговором, и ако јој се неће да то право брани оружјем. У ствари нема никаквог знака, никаквог доказа, који би допустио мислити да је Порта вољна признати сједињење Бугарске с источном Румелијом ни посланство Мецид-паше није такав знак. Многим некуством доказана немогућност да се status quo ante у источној Румелији поврати, још не даје јемства, па ни повода, да ће се противни програм, признање сједињења, моћи извршити законитим путем. У таким приликама ризикувале би оне државе те су се на конференцији слагале у одржању уговорног стапоиштва, да скоче у невјесност, кад би препалиле у напуштању гарде основе берлинског уговора, прије но што би на другој основи и другим начином наше тврде земљиште под погама.“

И берлински „Крајц - Цајтунг“ налази, да само Порта може рећи у том питању ријеч спасења. Но по свему досадашњем држању Портином једва се може очекивати да ће се на то ријешити.“

Посланик српски у Бечу, г. Милан Богићевић, објаснио је другом, истом ли. бечком дописнику П. Лојда положај Србије послје рата овим неопшним начином:

„Ми се уздамо“, говораше г. Богићевић, у праведност великих држава и друго не можемо јер најесмо били побједници. Истина, не могу се ни Бугари звати побједницима, јер нијесу побједили, нијесу уништали наше војске, само су заузели положаје које смо им ми из обзира стратегије уступили. Нијесу заплијенили побједних знакова, нијесу освојили српских топова ни застава, а у нас има осам бугарских топова и више застава бугарских. Па онда има и наше војске код Видина. Бугари једва да имају 600 заробљених српских војника, а ми смо заробили 4000 Бугара. Ми би смо морали и побједити, да су нам војводе биле боље. Подјела војске, неучествовање другог позива омогућило је Бугарима успјехе, које ипак још не могу звати побједом. Ја истина говорим као Србин, но и сила ће праведно тако судити.“

Много се новинарх питају, да ли ће се и како ће се бугарски књаз обет моћи приближити Русији, да ли ће му се и којим путем и начином опет повратити царска милост. Јер све новине, ма каквог, у осталом, правца биле, и највећи противници Русије и словенства признају да књаз Александар нема куд тамо и да ће сва крпана мука његовог народа и његова бити узалудна, ако не успије задобити милост свога царског имењака те измолити да се ослободи остре казне којом је његово име избрисано из списака руске војске. Како је та казна царска услијед пријаве да се бугарски књаз гдно израдио о руским официрима те су позвани из бугарске војске, а како се са бугарске стране увијерава да је та пријава била неоснована, то ваљда неће бити мучно алазу Александру доказати Цару своје порицање. Дневна заповијед његова бугарској војсци, у којој се захваљује Цару и руским официрима особито топлим пачином, очевидно иде на то да му омогући поново приближење к царској милости и већ новине највишебују да ће му, послје закљученог мира, бити пријатно да пође у Гачину, или гдје буде Цар, те да сину Цара Ослободитица и створитеља Бугарске докаже своју искреност и оданост. Ако у томе, као што се од свих страна предвиђа, буде успио, могу се зде последице с оне пријаве свалити на друге.

И дописник „Нове сл. Пресе“ јавља да су Бугари у Пироту позивали нека „Звјерства“, убивши једнога крчмара, Јеврејина, и онљачкашину га; ко то су учинили македонски добровољци, а не редовна војска. Увијерава се да је Књаз Александар наредно да се закључи строго казне.

„Стандард“ јавља да ће се источно-румелијско питање ријешити непосредном погодбом између Султана и Књаза Александра, те ће Султан, за одобрење вел. држава, именовати Књаза Генералним губернатором источне Румелије док је жив и, по свој прилици, дох му је кољена.

„Тајмс“ доноси вијест да ће се по свој прилици конференција у Цариграду опет састати, јер Порта на то налазује Италија као да ће предложити сасвим нове основе расправама, а та као да ће бити отступнање од успоставе status quo ante-a.

Све руске новине приписују велики значај томе што је дипломатски лист руске владе прештампиао чланак „Пал-мал Газете“ из пера познатог рускије гђе. Новикове о положају Русије према источном питању. У том чланку објављује гђе. Новикова јакко још у Скрљеници углавлена погодба, ако се Источна Румелија уједини с Бугарском са извјешем и престанком Русије, да ће тада Аустро-Угарска коначно присвојити Босну и Херцеговину; даље јавља да је у исто вријеме и то углавлена, ако аустројска војска пређе српску границу, да ће то Русаја сматрати као casus belli; т. ј. као да је тиме њој, Русији, објављен рат.

На цмо чланак има лист г. Гирса само ово да примјети:

Писалица говори, кад је Књаз Александар послје својих побједа смјерао пријети бојиште у Србију, да се тада Аустроја по договору (иницијатива) Русије — умјешала у ствар и приморале Књаза Александра да закључи примирје. То је погрешка. Такав се чин од стране Русије јавио при самом прелазу српске војске у бугарску земљу и смјерао је да одмах учини крај пролијевању крви.“

Тек вам буде мјесто допустило, довијећемо нашим читаоцима тај занимљиви чланак цјелокупан, ако га међу тим догађајима не престигну.

Лондонски „Times“ и париски „Temps“ јавили су били о озбиљној размислици између аус. уг. зајед. министра иностраних дјела, гр. Калнокије, и уг. министра пресједника К. Тисе, у погледу даље политике куст. угарске на Балкану. Пошто је лист гр. Калнокаје, Freudenblatt, те гласове одлучно опроргао, јавља дописник берлинског „Нац. Цајтунг“ из Пеште, да постоји не само то неслога, но и међу Калнокијом и Калајијом. Нарочито веде да се Калајија, као добар зналац истока, заузео да Аустроја не вријеђа Бугаре препојерним заузимањем за Србију и да је Калнокија на своју руку послао Ковенхилера у Пирот, те је послје овај морао примити на се погрешку свога старешине.

Наравно да се сад и тај глас побија, а то чини Тисин лист „Nemzet“.

Лист биоградске владе, „Видело“, од 6 дец. ов. г. доноси допис из Вадсваја о једној скромној ијави најодличнијих грађана тамошњих, поднесеној пред постоле узвишенога престолоа свога јуначкога Краља, која завршује овим ријечима:

„Мир привамо само частан који Ти надмитирам у Софији или нечастан — некај Боже — у Биограду. Живо и у. д.“

„Видело“ је тај допис, без какве примједбе са своје стране, уврстило у свој број од 6 децембра.

„По сјутра дан, 7 (19) дец., добила је бечка „Пресе“ која своје биоградске вијести прие из истих кругова којима је „Видело“ признало гласило, овај брајав:

„На округа Вадсваја послата је молба краљу која ниште да се рат настави, а потписала су је сви пуно-

летна ставовица. Молбеница тражи odlučno da se popravi oštećena část erudija i da se nepriljatelj izvoni iz domovine. Ta je molbеница значајна за сјетке опозиције и удешена је на то, да се краљу и влади чине непрликне. Молбе равног садржаја саренају се и по другим окрузима. Округ је палевски већином противан влади.

Од сржених чинова у осталој Јевропи има да се забележи ријешање каролинског питања, одобрење трошкова за Тонкин француском скупштином и свршетак и. н. л. е. с. к. избора.

Прије десетак дана потписао је у Риму поравнање између Немачке и Шпаније о Каролинским стацима, посредовањем Папиним. Потписници су нишболози и немачки посланици на Папском двору и кардинал Јакобини. Кардинал је послје потписа позвао помирене стране на објед.

Избори у Инглеској свршени су. Либерална странка, коју води Гледстон, побједила је са свата шест гласова. И ако Гледстон са том нешпатом већином не би могао поуздано владати, још мање то може повесрватиљна странка. За то се говори да се Гледстон већ почео погађати са Парнелом, вођом Ираца, који ће смати преко 70 чланова у парламенту. Ако погодба успије, онда би Гледстон с Ирцима имао огромну већину, док, на против, садашњој влади не би паква погодба с Парнелом странком помогла да се одржи на влади. У првом сједишњем парламенту изаћи ће дјело на видјело, а прилика је да ће Ирци бити погодни ако им Гледстон ијоле што уступити што не би шкодило цјелокупности Велике Британије, јер данашња влада, ма им што обрелка, не би то могла извршити, а и Парнеловим Ирцима је познато, да је боље имати враца у руци, но голуба у гори.

Д О Н И С И.

(Ј. И. Л.) ДАНИЛОВ ГРАД, 6 дец. — Уочи св. оца Никола, имен-лана Н. В. нашег Господара и Књаза НИКОЛЕ I. било је у недељу 5 децембра освјетљење до 8 ура; а до ове уре и дане ориде су се писме између којих се чеће чујале: „Живео Књаз Никола! живео! живео! живео!“

Осветом овог дана обичном уром била је служба божја у овданијем граду св. Теке, који бијаше пул највишег народа и њака из овданије четвороразредне осп. школе. Са службом било је и благодареније Богу на доживљењу милостивог Господара. Овом приликом изговорно нам је бесједу читаојетвујући на служби свештеник г. поп Јовица Петровић. Садржај бесједе био је: расламајујући у нама још више симпатије и вјерност према својем Владару тардећа их да би вјерито у нама непоколебливи остали; у исто вријеме подкрјепљујући нас на неопштедљивост свога труда и трошка за поддржавање и води-

вање опште-народних добара, између којих је на првом мјесту школа, из које изиру немијерена блага, и из којих тек извора савјесно постигнутјех, можемо расудити и дознати, коју срећу и напредак имамо кад сви једноумно и вјерно дубице свога Владара и сви онет кад један другоме д-бра желимо. По овоме наведе жалостиво садашњи повола браће Срба и Бугара, сажалевајући их а Бога молећи: да правом поможе а и кривога да не утопи по га на шмет иучи и да му очи у нашу историју обрати, даје ће дозвољено видјети да смо увјек са веселог, надјетва, зависти и пакости међубојне пронадали. Свршетак ове бесједо састојао се у овом: молећи Бога да нам покљиви Господара са цијелијем домом Његовијем, све у бољем и вишем напретку, глас и сјају а све на дну, срећу и похладу Његову милу реду Црној Гори; — завршујући је са потовом ријечју: амин.

По свршетку службе, народ је напунио пуно пладу наше мале варошце да изишвајуће. Ту су сачињавали једно велико и весело друштво г. г. кн. Петар Шваби, Зеко Јовићевић чин. телегр., Кола Шваби трговац овданије са још овданијим трговцима и многобројним присутним чиновницима и војницима из околине. Они су изишвајући више подизујући здравце у прославу имен дана Н. В. Височанства, у исто вријеме завршујући игре и pjesме, таје су онет учители а њакамо стојећи изредом прелијали pjesме завршујући их са: „многаја зета“ и „живео!“ са којим се већ бише близу одуштени а народ се цијело дан весело и прелазо.

Уз ово захваљујући господину попу Јовици познато је ми: не само као д-бру и честиту вршеницу свата оне што спада у круг ове свештеничке дужности, него и као лапу, које се труди повести народ омијем путем, којим се долази до што више среће и благодата.

Домаће вијести.

ЦЕТИЊЕ, 14. Децембра.

(Из Двора). Његово Височанство Господар и Књаз, дошавши у прошлу сриједу с Ријене на Цетиње, благоволио је походити овданије просвјетне заводе, најме гимназију и виши женски институт, а у шетак на подне врнуло се Његово Височанство, у пратњи начелника цетињског, г. Ђ. Вукотића, на Ријеку.

Прослава и мена дана Н. В. и а Ријеку испала је управ сјајно. Уочи Никољ-дана варош је била освјетљена. Особито је лијепо изгледао ријечки град Обод, освјетљен, и пароброд „Жабљак“ усидрен крај соларице, окићен металним лантеринама.

Сутра јест основан највећи зимски дан. Како сунде грану варош се окити шестилама и вијенима. Народа је толико било, да се многи немашу сједе смјестити. Кад звона на Ободу огласише летурђију, кренуше у цркву Њихова Височанства Књаз и Књазина са Свијетлим књазевима: Панцетником и В. В. Мирком и са свијема члановима владашачког дома. За Височанствима ишаху министри, војводе, чланови Великога Суда, готово сви чиновници са Цетиња и велика голала варшана и народа из околине. Дивно је

било видјети ту сјајну повошту кад се извала уз њијуге ободског брдеља. Св. летурђију одслужито је ријечки парох поп Зеко Пејовић. Послје службе било је благодареније.

Из арке, Њихова Височанства благовољела су сврнути у кућу срдара Сава Јовићевића, који је инокштак, а отуда устајем рједом врнуше у зимски дворан, где је Н. В. Господар благовољено примати поклоне.

Најпрво приступи Цепад-папа са особљем турског посланства и г. г. турским официрама, члановима пограничне комисије. За њима: руски министар-резидент, г. Аргиропуло са својим секретарем г. Вурцелом и министар-резидент Аустро-Угарске, г. Цуконик Миланковић. За члановима дипломата, тијела, приступаху г. г. црногорски министри и великодостојанственици, на мањи чиновници и народ.

У подне био је објед у двору, на коме је било преко педесет позванјих. Пред вече тек се народ разишвао, кличући громогласно: живео! својем дубљеном Господару.

— Г. проф. др. В. Богинић провео је прошле недеље неколико дана на Ријени и подио је Његовом Височанству своје коватне предлоге у погледу довршетка законика грађанског за Црну Гору. Како су ти предлози добили највише одобрење, дочеће се законик, одмах послје Василева-дас, штампати у овданијој штампарији. — Г. Богинић је пошао у прошли четвртак на који дан у Дубровник, да прегледа Божић код куће, у Цавтату. —

ИЗ НАУКЕ И ЖИВОТА.

Звјездана киша.

Свак се, сигурно, живо још сјећа оног величанственог појава, коме смо сви ми били свједоци, и која њепотом својом преваллази све друге небесне, свадонивне, појаве. Подобни појави врло су ријетки, зато мало је ко остао у кући, а да ције изашао да ужива у овоме величанственом појаву. Наравно, мнозина посматрача тог појава, не разумјевујући се ли најмање у небесној механици, виђели су у томе не о знамење и том приликом предказивали су крудне до вјаје у најближој будућности. Оно наравно, крудни догађаји могу се збити, али она метеорна киша не стоји на најмање у таквој свези са тијем догађајима: и на небу, нагод и на земљи, непрестано једно се руши, распала, да се друго подигне: једно се раствара, да се друго створи. Материја нијеша свој облику, а сама остаје вета. Нешто се едично догодило и у небесном далеком простору. Ево како нам астрономија тумачи овај величанствени појав.

27. Фебруара 1827 год. аустријски мајор Вјелд пронађе једну, дотле непознату комету — звјезду репатицу. 10 дана доцније кљу вету посматрао је у Марсељу астроном Гамберт. Ирачунавши њен пут Гамберт се увијери, да је то вета она комета, коју су посматрали год. 1772 и 1805, те је вријеме њеног обртања око сунца одређено приближно за 6½ год. Пошто се ова комета појавила год. 1826 други њен долазак очекивали су год. 1832

сви астрономи могли добро проучати. Али 1846 год. догоди се с њета нешто чудновато: њез на се јез ра раздвоји, комете постадоше двије. У почетку је простор међу њима био мали али се растојање доцније повећало толико да је свака од њих сачињавала засебну комету. 1852 год у очекивању вријеме комета онет се појавила али така раздвојена и свака се кретала својим независнијем путем. Овај појав раздвајања комете јако је занимаво астрономе цијелог свијета. Зато су с великијем нестрпљењем очекиваки је 1859 године, али им небу суђено виђети је тај јер се појавила дању. 1866 год. Онет се она морала виђети, али на велико чудо астронома и те се године не даде виђети. Ништа навјесно астрономи не могаху заклучити на су с нестрпљењем очекивали 1872 год не би ли се онет појавила. Ово њихово нестрпљење није у исто вријеме донело и народ јер се те године очекивао судар те комете са земљом. Ево у чему је ствар.

Ова комета у свом окретању окуснула свијете пут којим она земља обилази око сунца. Ако би била на когаузица она комета промаћила браћу свог кретања могло би се догодити у таквом случају врло лако да се једног лијевог дана она судари са нашом мајом земљом. Ова комета свијете земљану стају управо у оној тачки, у којој се земља налази 15. Новембра, свије се чудити, што је овај догађај најмање сводити ужас нарочито зуди којима се геш о растати са злицијем животом. Било је доста и смишљенијех фантазија у очекивању овог олеудиног дана. Исти тај страх давала је ова комета и 1852 године али на томе се и разликује до јер се није догодило да у један мити кометат дође на исту тачку и земља и комета. С већијем се основном страхом 1872 год, јер је комета и земља у један мити дан и-рала бити у истој тачки али и тај дан пређе сретно нити се могла која од њих виђети тај дан само што су астрономи те ноћи могли виђети особито много надјужајех звјезда. Послје два круга те комете, т. ј. 15. Новембра 1885 год, земља се овет извала сретати са кометом ијела и оном се могла виђети цијела звјездана киша. Сад нам је разумљиво, што се догодило са том кометом. Она се најпрво раздвојила, а послије сваколика распала на звјездате чврсте дјелиће, који су се раздјелили по њеловој стази и на тај начин чине као неки метеорни поток. На у оште и све друге репатице састављене су из зноштва чврстих тамнијех дјелића, који добијају сунчану свијетлост, те постају видљиви, и који се држе у заједници дотле док је растојање међу њима одређено мало да могу узјамно привлачити један другог; али у сават сунчане привлачке силе растојање међу дјелићима повећала се, те тако све комете теже, да се распалу и да се распалу дуж стаје, којом се око сунца покрећу. Ови постоци од комета као Бердан окољавују сунце, и кад се врмачу земљи, они дјелићи доперу до горњијех слојева наше атмосфере, а ушвајују пред собом ваздух и потискују га на страну и у ошме кретању морају претрпати велики отпор, због тога нека водички од брзине њиховог кретања оузме им се и прелазати у вријеме најмањих тачака, или молевала, т. ј. у топлату. Доказано је, да температура тјела, које се покреће у горњијех слојевама ваздуха са брзином метеора, мора се повисати у једну секунду на неколике хиљаде степена, и те је топлоте свршено довољно, да мања тјела у једну секунду викале се до бјелоће, на шта наше, да се и у шару, гасовито стање, претворе. Није се онда чудити, што се мало нашло од оног мете

ЛИСТАК „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

КОПИЈЕ.

Прича из народа.

Нашево Пинац од Ровина.

Било је то неђе у међудневице, испред мајка Госпијина-дева, када је сунчана прилика понајача. Освјетло се, што но веде, и шет на гори и трава у пољу, а земља пошваљала и аинула, на прекима суво пјене од велике жеђиње мука. Човјек једва да може из глада и засјенија помолићи; они дута ошара тако је мозгом врбела, да оба ока искоче. Живо пресвиенуло од жеђи; вода бијаше пресохла и на дебелим чесмама, а камо ли у плитким убина. Побјеснели пси, на повали неколико момчади, а ова се онет пошамала. Увијашно се народ до ала бога, на вазираше и од своје сјени. Већ се причаше на сва уста, да је пришло смак свијета, још до који дан, па ће све у пламен бурнути. Није то шала: народ је постао безакон и безбожан, па не пошваљала у ниједан светлац, нити свет, ује божје угоника. Особито шарида недеља била је беспресиједана ко-сијером и кушеном, убавена муком и мо-таком, пострашави лугом и негелом, па се

онако равнена и крвала пожалала Богу, да не може више живјети од његових дуди. Богу се ражалала, уболно га плач своје пијери, па је поседа на народ живи огњ, сушу, беснила, свакоју биједу, да га сатра, ако се не поврати. Већ је страшни суд на прагу од куће; једва је снаг још у пошту, молитви и блјенијама.

И народ се молио Богу, појао литургије, дикола крете, а Бог се смилосао, заболно га плач своје дјече, па пустио на земљу сузу свога сажалева. Ожидала је сва околина; даше се онет зазеленило, трава надигла главу, цијеће поврнуло. Жуберњане птичије озива се по грана, а а тихи ромов поточића разлијегла се по шума и дуврива. Људи се састали, изашли на рад, дјеча развеселила, па се онет радосно играју и свакују по расхлађеној природи иза оне блате љетне росе. Све изгледа као да уздиже вишњему топу хвалу за његову велику дроботу и милосг. Бог је велик; свијет не ће пропанути.

Него село Н... као да није имало дјетије у тој божјој благодати. Киша је свуда као из мијежа на около дувала, а у село Н... није ни каваље павуло. Затрало се сјеме по њинама, а оне, те бјеше проклијало, изгорело, па се завинуло и усукало. Ниђе арна ни класића, ниђе воћа ни зелена. Ако свијет и не ће пошпнути, село Н... ће сипати од гледи:

помријеће сваки живи, па ће им се колено утријети.

— Што је ово дуди, ако Бога знате? — река ће Вуксан, кнез својих, окупишемо народу пред привом. — Ево нас пошече сабла божја мико цијеља народ! Остедосмо на укнин свему свијету као да смо се камањем на цркву бацали. Не жалови главу, ни се бојим смрти, него ме славе ките по образу бију од ераноте, што ће се с нама дуди кажити. —

— Ово није без неке дебеле, браћо! — додаде неки човуџи из припраја. — Кад се оно јучер потнаше облаци исподкне небесне а пошуташе муље, срце ми се радонаше олекујући божју кишу, да оживи свај народ. И право да нам ресем, као ми бјеше свакога е пронаде с оне суше, ма најваше наше село, зашто је кошула влада била од гуњине. Пуце велика трмаљина, пошуу мало вјстара, па се све од једном притија, а киша паусену као да се облаци просједоше. Дође најпрвије отуд од мора, па се развири мало по мало по цијелој околини: обидо села, поље, шуме, а наше село сумну као да смо три у божјему оку. Јутрос сам био ту на граници, и вјерује ми, на сами раздо, те нас дјели од сусједне браће, нахисао је пунилу моткику, а у нашој међи ми козико би врхом од дивеле задно: као да је онамо нехо бостам топио, па овамо само по која

кашлица стрчула. Ја се овоме не могу дошга, тако ме јази не нашли, него се превените, да ако најмео уарска овој неволли, па да се изјечаме докле смо на пријеме! —

— Ти, несе, знаш дубоке књале; да лу нам про оври коју, чоче! — гласну се насжев синован. — Ако не ћеш ни пошваљати, а оно ћеш нас барем разговорити. Гајо нема медуга, ту су добре ријечи најбољи лијек. —

Пон сложе раменима, ману главом, па ће онда рећи:

— Ја се, браћо, не чујам овој суди, него томе, што нас Бог није још и камањем почео тући. Напунимо земљу бијело и цвора; вараме један другог, бијемо се међу собом, кралемо, те изавамо дугове, ушвамо Богу божје, а тајимо цуру изриво. Видите, ни исти од нас није ни предла ни ливекога, а камо ли летошњета бира! Па како ћете да Бог пошеже, кад је дошло вријеме да се човјек мора залуду међу дудима мучити? —

— Није то тако, попе! — упале му у ријеч Вуксан. — није то тако! Наши сусједи нијесу ништа бољи међу собом, него ли ми, а пада су ту неки дан тола-гама отирати, докле му бир дају, па се онет Бог смилосао њиховим молитвама и књању, а нама ево свијека рдо замуку појући „Господи помилуј!“ па све заду!

ора — аерозита, те је њетос пао у Пиренима, јер је запалио и изгорео прије, но је добро до земље, усладио треша о ваздух; отуд она силна свјетлост. Ми видимо ове падајуће звијезде, како их народ зове, само онд, кад оне саршују самосталне своје биће, као засебна небеска тјела.

Комету Бјела ми бисмо мрљав опет виђети 1892 год; али тешко, да ћемо тд виђети велики број падајућих звијезда, јер би она имала пресејати стазу земљану у јулију мјесецу, кад ће наша земља бити на противној страни своје стазе; али 1898 године имамо основна надати се великој звијездакој кини, као што је било и ове године.

Љ.

Црногорско Поморство.

Ср. Никола, 23. Новембра. — Ове недеље имали смо вјетрове средње од I. и II. класе, са ведрим небом и морним морем.

Дубочина на грло Бојане и ако бијаше 5 $\frac{1}{2}$ нокт днаше нема но само 4 $\frac{1}{2}$ нокта, мајстачки због чега наостадоше неки бродови чекајући вишу дубочину на грло исте рјекве.

Доједрише:

- 15 нов. траб. црн. „Глориа“ тон. 38, кап. Фази Мехмед, из Обота.
- 17 нов. траб. црн. „Хаирлије“, тон. 23, кап. Дат Мехмед, из Медове.
- 17 нов. брац. црн. „Сан Никола“, тон. 9, кап. Мехмед Омер, из Медове.
- 17 нов. траб. црн. „Хаирлије“, тон. 20, кап. Блахим Зенед, из Медове.
- 18 нов. траб. итал. „Санта Лучија“, тон. 15, кап. Видемцо Лаурора, из Будве.
- 18 нов. траб. црн. „Анрије“, тон. 20, кап. Мехмед Осман, из Медове.
- 18 нов. „Лаура Кроче“, тон. 14, кап. Никола Нен, из Будве.
- 18 нов. траб. црн. „Буона Сорта“, тон. 21, кап. С. Адем Увоја, из Обота.
- 22 нов. брац. тур. „Албанија“, тон. 4, кап. Исмаил Дурџак, из Медове.
- 22 нов. брац. црн. „Сезана“, тон. 3, кап. Смаил Мустафа, из Медове.
- 23 нов. траб. црн. „Узуније“, тон. 43, кап. М. Јахоја, из Медове.
- 23 нов. траб. црн. „Белароза“, тон. 27, кап. У. Оти, из Обота.
- 23 нов. траб. црн. „Хаирлије“, тон. 20, кап. М. Али, из Медове.
- 23 нов. траб. црн. „Хаирлије“, тон. 20, кап. Омер Беџир, из Медове.
- 23 нов. траб. црн. „Панагало“, тон. 16, кап. Абдула Исмаил, из Медове.

Одједрише:

- 17 нов. траб. црн. „Три Брата“, тон. 32, кап. Сулејман Мустафа, за Тријешће.
- 16 нов. траб. итал. „Роза ди Аморе“, тон. 11, кап. Кампореале Вуазе, за Бар.
- 17 нов. траб. црн. „Флар ди Сми Никола“, тон. 40, кап. Омер Шабан, за Тријешће.
- 22 нов. траб. црн. „Хаирлије“, тон. 12, кап. М. Сулејман, из Медове.
- 23 нов. траб. тур. „Н. Хаирлије“, тон. 15, кап. Х. Билала, из Медове.
- 23 нов. траб. црн. „Скутарина“, тон. 29, кап. М. Дани, из Тријешће.
- 16 нов. траб. црн. „Глориа“, тон. 38, кап. Ф. Мехмед, из Тријешће.
- 23 нов. траб. црн. „Хаирлије“, тон. 23, кап. Д. Мехмед, из Медове.
- 17 нов. траб. црн. „Хаирлије“, тон. 20, кап. Е. Зенед, из Обот.
- 17 нов. брац. црн. „Сан Никола“, тон. 9, кап. Махмуд Омер, из Обот.
- 18 нов. траб. итал. „Санта Луча“, тон. 15, кап. Видемцо Лаура, из Обот.

Да нас Бог хоће да истражи с таквих грехова код оваких молитава и књижа, он не би био, опрости ми Боже, прави Бог, него гори од Смаил-аге Ченгџа. Но ће ту бити нешто друго. Ја се бојим, браћо, и страх ме је, да се у овоме сељу није догодило какво безаконје, које ни у праву нема кази.

— А што то, кнеже! — приватнше мноштво.

— Не знам, браћо, ни сам — виста ни кнез — али знам, да на свијту има доста јада и да се та јада не рађају сама по себи, него их људи чине. Нека се од њих не могу спринути, него се одмах виде, како се учине. Та су јада много мања од оних, те се у тајности раде и за која нико осим Бога не зна. Претресимо наше село, сваку кућу по кућу, домаћу по домаћу; испитајмо себе за сваку радњу и пошту; преберимо, тако да речем, њедра и своја и свијех селана: па ако откријемо штогод, онда да се дијелимо, ако не откријемо ништа, онда ћемо барем знати, да смо пропали.

— Таман тако! — викну дијели сууп. Мара Вурова, која је на страни међу женама стојала, није ни прилазила ни бијелим цицело то јутро, него како је био сваки зловодан и готово убијен, то јој се није онајало. Она је особитом помњом слушала риговор људи гледајући пред со-

- 18 нов. траб. црн. „Хаирлије“, тон. 20, кап. Мехмед Осман, из Обот.
- 18 нов. траб. итал. „Лаура Кроче“, тон. 14, кап. Никола Нене, из Обот.
- 18 нов. траб. црн. „Буона Сорта“, тон. 21, кап. С. Адем Увоја, из Обот.
- 22 нов. траб. тур. „Албанија“, тон. 4, кап. Исмаил Дурџак, из Медове.
- 22 нов. траб. црн. „Сезана“, тон. 3, кап. Смаил Мустафа, из Медове.
- 23 нов. траб. црн. „Узуније“, тон. 43, кап. Мустафа Јахоја, из Обот.
- 23 нов. траб. црн. „Бела Роза“, тон. 27, кап. Усеин Хоти, из Тријешће.
- 23 нов. траб. црн. „Хаирлије“, тон. 20, кап. Омер Беџир, из Обот.
- 23 нов. траб. црн. „Панагало“, тон. 16, кап. Абдула Исмаил, из Обот.

Бар. 3. Децембра. — Ове недеље имадоше и још трају јаки вјетрови од I. класе, узбуњено море свијет и свму коју не чусмо има много година.

Барометар 75—5. Стиње температуре Р. 5 из под 0. Силни вјетрови не допушташе долазак бродова у ову луку.

Пароброд ауст. уг. „Финуме“, кап. Лушић, ни из Трета ни из Арбаније за исти уздраг није могао учинити никакве операције и морао је са собом повести у Котор трговину и путнике одређене за ову луку.

ПОЗИВ

ЗА СКУПЉАЊЕ ПОМОЋИ

СРПСКИЈЕМ РАЂЕНИЦИМА.

Браћо Црногорци!

Црни гласови стижу из бретеке нам Србије. У Биограду немају се ће више смјештати наше рађеници, толико их има. Вапај браће рађеника одјекнуо је не само по земљама српским и словенским, него и широм биједога свијета, те свуда, где год илеме- нито срце куца, свуд је нашао одзива.

Тај вапај наше рођене браће, раздире наша ожалошћена срца, јер су њихови јади и наши јади од Косова до данас. Ако им други из човјечности саучествују, ми пак ожећамо исте болове што и њих тиште. То је природно, јер *куд ће суза по на око*.

С тога, браћо Црногорци, од наше сиромаштине откидајмо, па шљакмо рађеној браћи. Не ћемо моћи скупити обилату помоћ, али ћемо и малијем прилогом обилато исказати нашу братску љубав, наше сузе над невољом наше рођене браће.

Потписати одбор примаће с највећом благодарношћу и најмањи прилог у новцу. Новци из државе нека се шљају или доктору Петру Миланићу, управнику цетињске болнице, или проф. С. Матавуљу.

бом и кинмајући главом као да све одо- брала. Када кнез дође на ријеч, да се пребера село, да се претресе свакоја кућа, она сјекују као да се пробуди од његова страшнога сна.

— А тија ћеш њедра пребирати, испопаниче брацки? — испену као змија, а истрешти очи на кнеза. — Пребери нај- прије та твоја, па ћеш наћи доста зла, с којег је за нас овај калџ пао. Сиромаша највећ плачући с врата, спрака врије- ђаш и прогонни, пресуђени криво, оти- маш, стављаш еницу међу браћу, опадаш поштење и прилијеваш свакоју бруку и грдило коме можеш. Па си и сада кренуо, да дижеш образ испитоним селанма и да бадиш гријех на њихову душу! —

Скочи народ да прождере Мару и шљаху је с ноге на ногу пошукати низ овај црвени стобор, да кнез не подвигну:

— Некате, људи! Мара је данас вјетка као и сви ми. Она и без овога има доста невоље. Нијестарије дијето, њема шћер Стане, која јој је била за сваку одијену, ево по године да се не диже из одра, а оно друго двоје троје чамала не могу ни воде једно другоме додати. Муж умаро, година надала, па јој се није протини; а бегме, браћо, може бити да има и разлог, што говори. Ако сам и кнез, нијесам зато без гријеха. Преберемо као што рекох, па вајете ли мене крива, са

Скупљене суме шљаће се непосредно управи Црквеног Крста у Биоград. Имена господара приложника и њихови приноси штпањаће се у овоме листу. а у своје пријеме допијаће се и прокламациа Биогра. Цркв. Крста за пријелену укупну суму.

На Цетињу, 25. Новембра 1885.

Одбор за скупљање помоћи српским рађеницима:

Предеједник

Протопрезвитер Вук Паламенац.

Чланови одбора:

Др. П. Миланић, С. Матавуљ, Ј. Поповић-Уповицац, протођакон Ф. Рази- ченић, Јован Пинер.

ИМЕНА ПРИЛОЖНИКА НА СРПСКЕ РАЂЕНИКЕ.

Име	фор.	нов.
Ристо и Лазо синова В. Ј. Социце	50	—
— — — — —	30	—
Славо Ђурковић	10	—
Стево Перов Јовићевић	5	—
Гђа Ставца Матиновића	10	—
Гђа Беле Вуковића	5	—
Гђа Јелоза Вицковића	2	—
Иво Божов Мартиновић	1	—
Маша Буканов Примичанин	2	—
Лука Баров Капа	—	40
Крсто Никол Мартиновић	—	50
Ђуро Богданов Петровић	—	50
Јоко Стеванов Вујиновић	—	60
гђа Милца В. Трипка	—	34
Ристо Никол Иванишевић	—	20
Ристо Павловић	—	14
Михаил Поповић Братићковић	—	40

Ученици IV. разреда гимназије:

Беџир Јован	1	—
Бољевић Јазла	—	50
Бошковић Никола	1	—
Врађеш Ристо	—	30
Врачар Радован	—	30
Ивановић Вуко	—	50
Иванишевић Јошо	—	50
Ђурашковић Марко	—	50
Митровић Никола	—	50
Јовићевић Андрија Јоков	—	84
Јовићевић Андрија Перов	—	50
Кажич Лука	—	40
Декчи Мило	—	50
Ненковић Крсто	1	—
Поповић Иво	1	—
Радуловић Крсто	—	68

Ученици основне школе:

Госпава Вукотић	1	—
Јелена Мартиновића	1	20
Зорка Павловића	1	—
Видосава Маричевића	1	—
Крста Маричевића	1	—
Љубица Пинерова	—	60
Драгиња Радичевића	—	20
Милца Давидовића	—	20
Љубица Поповића	—	20
Марија Поповића	—	34
Стане Перовића	—	20
Марија Томовића	—	20
Љубица Брајеша	—	20
Зоре Мрдованца	—	20
Јелена Мрдованца	—	20
Велика Радловића	1	—
Милца Паламениц	—	30
Стане Пенск	—	10
Јане Поповић	—	40
Горде Поповић	—	20

Свега 137, 84

Са пређашњим 690, 70

Укупно 828, 54

мном под гомилу, а ви живите здраво и весело. Један цијет не чини проасће! —

Народ се позрну, а Мара ће опет:

— Ема се она моја не ће пребирати, докле ме на прагу од куће не прегазите, заједем вам бољу! — Тошките да и безаконја код оних, те их чине, а не код нас сирота, које не можемо ни себи добра ни коме зла учинити! —

Скоче жене на Мару:

— Мучи, у што си очи узела, кукада! Збида се противни, као да ће ти копка дома наћи. Држа се селанеке, а не да ратујеш са биодлајем свијетом! Видиш да не можеш наша учинити: што село хоће, то и Бог хоће. —

Мара не шћаше до њој умучати, да у толико поп не викну:

— Ја све нешто слутим, да онђе нијесу чисти посли. Прдјжите и рабери- рите ту луку жену, а ми сви за кнезом. Ко зна, да и нама Бог до сутра не пошле мало зине! —

Кнез и поп усталаше, њак узв кавго и торбицу, црвених заклача врата, изао се крену, па отелен сак нут села.

(Српске ер.)

РАЗНЕ ВЈЕШТИКЕ.

Велика краја. Ноћу између прошле недеље и онедељне пороблеза је бугара познатог бечког трговца с дра- гом каменом, Градихштетна. По- вршено је драгога камена и злата у кри- јаности од четари стотине гил- дава елорина. Било је до сад и ве- љих краја у свијету, ал' у Бечу се не знаје толики краја. Тај злочин у толико је више узбудио сав Беч, што је позра- дена трговина на највећем мјесту Беча, на Грабену, на отвореном пролазу, пса- жу, Трајенсдорфу. Полиција је одмах учи- нила све да пронађе злочинце и онтењени је обрзом прокламациу 20.000 ер. награде. До сад се само могло дознати да их је било тројица, да су прерђези гвођене капе у којима бјеху најрагоњенији на- кети, те испунали браћу и да им је за тај рад требало 16 сазлта зрменца. Тако су вјешто и тито раздали да их нико није чуо и тек у јутро, кад се бугара отворила, спазила се шеста. Злочоници вријешу Буг- лије. Нашле су се справе којима су ра- дили и који се да су биле све творевине. Крадљивци су виста без трага и сва- кула позорије остала је до сад узбуђена.

(Велики пожар). Прошле недеље изгорео је у Москви вемачки теа- тер до основа.

ПОЗИВ.

У смислу §. 15. друштвених Пра- вила позивају се овнијем чланови Читаонице Цетињске, да изволе давас у 10 ура прије водне дећи на главну годишњу скупштину, која ће се држа- ти у стану Читаонице.

Цетиње, 15. Децембра 1885.

Управа

ЦЕТИЊСКЕ ЧИТАОНИЦЕ.

ЈАВНА ЗАХВАЈА.

У големој властој жалости која нас изненада снаје неодољивим губитком су- пруге, односно мјике, сесре и пушце

Љубе Бјеладиновић,

родом Стефановић

било је за нас дошета оубојна утјеха сво- јеволно случешће свога грађанства без разлике вјере и народности и свога, дру- живни мезема нашој лутој рани ублажу- јућим ријечима и поспратниш миду нам понозицу до ладног јој гроба. На таквом пријатељском невољу изјављујемо нашу захвалност како грађанству тако и свим мјестним грађанским властима, увијеравају- ћи свакога да ћемо на тој исцрпној љуба- ви одзивати се у свакој прилици вјечитом благодарношћу.

Котор, 5. Децембра 1885.

Стефан витез Бјеладиновић

супруг,

Урош, Никола с сином,

Јованка, Струкез и Дариана

Бери,

Марко Стефановић брат,

Јосиф проф. Струкез вет.



ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Свијема пријатељима и знацима јав- лана кобну и тужну вјешт, да се наш премед и нида незаборављени отац

Стеван Гвозденовић,

трговца ријечки у српједу 4. ов. мјесеца заправо од калђе на једну уру по подне скончао и с тајем је нашу прожалошћену породу епу у црно везно. Покојник је 31 годину исприво у којима је братску љубав из о на Ријечи тако и на страни код свакога узживао, којему су при смрти сироволу жалостно случешће указали, свм његови знаци и пријатељи. Твјело поко- њиково предато је матери земљи у гробљу састага Атанаса на ријечки град, б. св. м. при цркви многобројнога грађанства и народа, којима се овнијем изјављују бла- годарност изјављујемо, те нам случешћем својим туу ублажише.

Гријека, 20. Децембра 1885.

Ожалошћени син

Душан С. Гвоздековић,

с увиједљом породицом

брат Ристо и синовац Марко

Књижевни огласи.

Изашао је 19.ти број

„ЗЕТЕ“

у којем се налази ош:

- 1) Ускон Јанко. Приповетке из првог српског живота. Писао С. Матавуз.
- 2) Студије и усмјене.
- 3) Руски пјесници у биографијама. Писао Н. В. Гербељ. Преводи с руског М. Драговић.
- 4) Вино из кремене.

„Зета“ лист за књижевност и поучу, излази на Цетињу сваког четвртка на цијелој табаку.

Стаје за Црну Гору Аустро-Угарску, Босну и Херцеговину:

На годину 4 еор. — а. пр.
 На по године . . . 2 „ — „ „
 На три мјесеца . . 1 „ — „ „

За све остале земље:
 На годину . . . 10 франка у злат
 На по године . . . 8 „
 На три мјесеца 4 франка у злату.

Претплата на Црну Гору шаље се уираво уредништву „Зете“ на Цетиње.

Претплата из Аустро-Угарске Босне и Херцеговине) нека се шаље поштанском упутомом на г. Петра Рамадановића у Котор.

Претплата из Србије нека се шаље књижици Валскића у Биоград.

Из свјех тих крајева ко доће може слати претплату и уираво на уредништао „Зете“, али ваља само у изаћеном о Цетиња писму.

Цетиње, 14. Децембра 1885.

Уредништво „ЗЕТЕ“.

ОГЛАС.

ГОСТИНИЦА ХЕРЦЕГОВАЧКА

У НИКШИЋУ,

У КУЉИ С. Д. ГРБОВИЋА,

уљудно снабђевена, како

једом и нићем, тако и уреднијема постелима: са свиком

удобношћу, и умјереном цијеном.

Препоручујемо се г. г. путницима за посјету.

Никшић, на Аранђеловдан 1885.

АНТОН ГОСТИНИЧАР

ОГЛАС.

Имам једну кућу на Ријеку у Црној Гори. Ко је

жели купити, нека се обрати сеналу гоен. Мусту Бећу у

Бар.

ИВАН ЈЕЛИЋ.

5000
ОСТАКА ОД ЧОХЕ
 (3—4 м.) у свјема бојама за потпуно мушко одијело шаље под риверсом, 1 остатак за е. 5,
 L. Storch in Britnn
 Што се не допадне, прима се натраг без замјерке.
 Моестре шаљу се на припослано 10 новч. у поштанским билезима.
 (52—53)

ПОШТАРСКИ

ЗИМЊИ РАСПОРЕД

полазка и долазка пошта.

ЛИСТНА ПОШТА полази са Цетиња у Котор у недељу: предавање до 10 и по по у јутро; у уторник: предавање до 10

Уредник и издавачки Божо Цораквић

и по ура у јутро; у четвртак: предавање до 10 и по ура у јутро.

Долази из Котора, у уторник: раздавање у 1 уру по по дне; у сриједу: раздавање у 12 ура по дне; у четвртак: раздавање у 7 ура по по дне; у петак: раздавање у 6 ура по по дне, ако пароброд етагне на врхеме у Котор.

ДЕЛИЖАНЦА полази са Цетиња за Котор у четвртак, у 6 ура у јутро, предавање у сриједу до 6 ура по по дне.

Долази из Котора у четвртак у 8 ура по дне, раздавање у петак у 8 ура пред подне

ЛИСТНА ПОШТА полази са Цетиња за Ријеку, Бар, Даниловград, Никшић, Подгорицу и Улцињ у понедељник, сриједу и суботу, предавање до 11 и по ура у јутро.

Долази с Ријеке, из Бара, с Давиловаграда, из Никшића, из Подгорице и из Улциња у уторник, четвртак и недељу, раздавање у 10 ура у јутро, ако пошта етагне на врхеме.

ДЕЛИЖАНЦА полази за Ријеку, Бар, Даниловград, Никшић, Подгорицу и Улцињ у суботу, предавање у петак до 4 ура по по дне.

Долази у уторник, раздавање у 11 ура пред по дне.

Канцеларија је свака дан отворена од 8 ура до 12 у јутро и од 4 до 6 по по дне

Цетиње, 1. Јуна 1884.

Управитељство
 Књ. црногорске поште.



Printemps
 NOUVEAUTÉS

Demandez

le MAGNIFIQUE ALBUM ILLUSTRÉ renfermant 428 gravures des nouveaux modèles de la Saison.
 Envoi gratis et franco contre demande affranchie adressée à

MM. JULES JALUZOT & Co
 PARIS

Sont également envoyés franco les échantillons de tous les tissus composant les immenses assortiments du PRINTEMPS.
 Expéditions dans tous les Pays du Monde.

Достављам овој поштованој публици да су ми дошле нове пробо од
ПЕЧАТА (Каучука)
 Великих и чврстих од ма које величине.
 који служати могу за државне канцеларије, администрације, календарије, пошторство и трговне, а такође могу набављати печате са грбовима од сваке врсте, као и слике светана и т. д.
 Сви они, који би желели од које врсте гороречених печата имати, могу се ижепотписаноме обратити.
 С поштомашем
 Драгутић Биљак.
 Цетиње, 21. Септембра 1885.

ЗИМЊИ РАСПОРЕД

ПЛОВИДБЕ ПАРОБРОДА

„ЖАБЉАК“

ПО СКАДАРСКОМ ЈЕЗЕРУ (БЛАТУ).

Од Недјеље, 1. Децембра до 1. Марта 1886.

ПОЛАЗИ

ДОЛАЗИ

У УТОРНИК:

У УТОРНИК:

- с Ријеке у 7¹/₂ сати из јутра;
- с Вира у 9³/₄ сати из јутра;
- с Плавнице у 11¹/₂ сати из јутра;
- с Мурића у 1¹/₂ сата по подне;
- с Сијерча у 2 сата по подне;

- на Вир у 9¹/₄ сати из јутра;
- на Плавницу у 11 сахата из јутра;
- на Мурић у 1¹/₄ по подне;
- на Сијерач у 1¹/₂ сахат по подне;
- у Скадар у 3³/₄ сата по подне.

У ЧЕТВРТАК:

У ЧЕТВРТАК:

- из Скадра у 8¹/₂ сати из јутра;
- из Сијерча у 10¹/₂ сати из јутра;
- из Мурића у 11³/₄ из јутра;
- с Плавнице у 3³/₄ сата по подне;
- с Вира у 2¹/₂ сата по подне;

- на Сијерач у 10¹/₄ сата из јутра;
- на Мурић у 11¹/₂ сати из јутра;
- на Плавницу у 1¹/₂ сата по подне;
- на Вир у 2 сата по подне;
- на Ријеку у 4¹/₂ сата по подне.

У ПЕТАК:

У ПЕТАК:

- с Ријеке у 7¹/₄ сати из јутра;
- с Вира у 9¹/₂ сати из јутра;
- с Плавнице у 11¹/₂ сати из јутра;
- с Вира у 2³/₄ сата по подне;

- на Вир у 9 сати из јутра;
- на Плавницу у 10³/₄ сати из јутра;
- на Вир у 3³/₄ сата по подне;
- на Ријеку у 4³/₄ сата по подне.

У НЕДЕЉУ:

У НЕДЕЉУ:

- с Ријеке у 7¹/₄ сати из јутра;
- с Вира у 9¹/₂ сати из јутра;
- с Плавнице у 11 сати из јутра;
- из Мурића у подне;
- из Сијерча у 1¹/₂ по подне.

- на Вир у 9¹/₄ сати из јутра;
- на Плавницу у 10¹/₂ сати из јутра;
- на Мурић у 11³/₄ сата из јутра;
- на Сијерач у 1¹/₄ сата по подне;
- у Скадар у 3¹/₄ сата по подне;

У ПОНЕДЕЉНИК:

У ПОНЕДЕЉНИК:

- из Скадра у 8¹/₂ сати из јутра;
- из Сијерча у 10¹/₂ сати из јутра;
- из Мурића у 11³/₄ сати из јутра;
- с Плавнице у 3³/₄ сата по подне;
- с Вира у 2¹/₂ по подне.

- на Сијерач у 10¹/₄ сата из јутра;
- на Мурић у 11¹/₂ сати из јутра;
- на Плавницу у 1¹/₂ сата по подне;
- на Вир у 2 сата по подне;
- на Ријеку у 4¹/₂ сата по подне.

ТАРИФ

ПРЕВОЗА ПУТНИКА

I. КЛАСА.

		Вира	Плавнице	Мурића	Сијерча	Скадра	Примједбе:
Од	до	новч.	новч.	новч.	новч.	новч.	
Од Ријеке	до	60	125	155	185	250	
" Вира	"	—	65	75	125	190	Путник I. класе има право на превоз бесплатно 25 кило пртљага, а за све што буде више плаћа по тарифу.
" Плавнице	"	—	—	45	85	125	
" Мурића	"	—	—	—	55	110	
" Сијерча	"	—	—	—	—	100	

III. КЛАСА.

		Вира	Плавнице	Мурића	Сијерча	Скадра	Примједбе:
Од	до	новч.	новч.	новч.	новч.	новч.	
Од Ријеке	до	30	65	70	80	125	
" Вира	"	—	35	35	55	95	Путник III. класе има право на превоз бесплатно 10 кило пртљага, а за све што буде више плаћа по тарифу.
" Плавнице	"	—	—	30	40	65	
" Мурића	"	—	—	—	30	55	
" Сијерча	"	—	—	—	—	50	

ТАРИФ ПРЕВОЗА ПУТНИЧКОГ ПРТЉАГА ОД 100 КИЛА.

		Вира	Плавнице	Мурића	Сијерча	Скадра	Примједбе:
Од	до	новч.	новч.	новч.	новч.	новч.	
Од Ријеке	до	25	40	55	60	80	
" Вира	"	—	20	30	35	55	Лаки пртљак који заузима много мјеста плаћа двоструку цијену.
" Плавнице	"	—	—	25	30	40	
" Мурића	"	—	—	—	25	30	
" Сијерча	"	—	—	—	—	25	

Цетиње, 30. Новембра 1885.

УПРАВА

ЦРНОГОРСКОГ ПАРОБРОДСКОГ ДРУШТВА

Уржавна штампа